

a mult század alatt Rómában megaranyoztak, hogy ünnepélyes alkalmakkor mint angyalok jelenjenek meg. Még az ünnepélyek alatt meghaltak a gyermekek, a nélkül, hogy sejtették volna még akkor az okot. Tény az is, hogy a testbőr nagy részére kiterjedő bőrbetegségeknél az egészség veszélyes zavarai állanak be, melyek nem támadhatnak pusztán a helyi lántalomból. Fel kell tennünk, hogy bizonyos anyagok, melyeket rendszerint a bőr választ ki, körjelenségeket idéznek elő, mihielyt visszatartatnak. A bőr, mint már említém, légzési s kiválasztási szerv is; bár kisebb mérvben, élelyt vesz föl s szé-nyet távolít el, mint a tüdő; támogatja ezen-felül, sőt bizonyos fokig helyettesítheti a feles-leges víz eltávolításában a veséket is. A kiizzadt verejtékben vizen kívül sók, zsíradékok s folyó savak is válnak ki; ez anyagoknak, különösen a savaknak visszatartása tehát, úgy látszik, kór-ok gyanánt hathat, akár megégetés, akár a bőr hirtelen való meghűlése idézi elő.

Bármint legyen, mindenesetre igen nagy érdekeink parancsolják testbőrünk lehetőleg ren-des s egészséges állapotban való tartását, hogy pontos tevékenységét zavartalanul végezhesse.

A bőrápolás kiváló részét képezi az egész-ség tudományának. Ezt s a testedzés kérdését fogja fejtegetni jövő levelém. Dr. H. F.

A mult héten.

Megnősültem! Nem a mult héten... sok héttel ezelőtt! E mult hetekből több év is kikerülne! Eleinte mézes hetek, aztán ragyogó tavaszi hóna-pok, forró nyári szakok, később hosszú hűvös ősz... s végül végtelen kietlen, rideg, hi-deg tél következett tele hóval, fagygal, zuzma-rával. És e tél komor égboltját sűrű fellegek bo-riták s egy napsugár sem tör elő, mint az enyhe évszak derült hirnöke.

Futó mézeshetek után hosszú fagyos tél... Ilyen az én házasságom.

Nem mondhatnám, hogy feleségem hűtlen lenne. Dehogy, ehhez sokkal vallásosabb. Azt sem állíthatom, hogy adósságokba verne, ... oh! épen nem! ehhez sokkal fukarabb! ... Nem veszekedő, nem szeszélyes, nem ideges, nem beteges, nem pletyka, nem ostoba! ... Ellenkezőleg, benne meg van mindazon tulajdon, mely az angyalokat jellemzi ... egygyel több is van, az, hogy — asszony!

Feleségem érzi azt, hogy szép, jó, szelle-mes, okos, érelyes, takarékos! Ismeri értékét és lenézi férjét.

Mint leány, ünnepelték, bálványozták. Nem esoda. Nálunk nem minden ágon terem az olyan leány, aki egymagában egyesíti ezt a három nagy tulajdonságot: szépség, gazdagság, elő-keleség!

Temérdek udvarlóval kellett megküzdennem. Végre is enyém volt a győzelem. Én tudtam a legforróbb nyilatkozatokat tenni és a legostobább bókákat mondani.

Mire megnősültem, beleuntam a szerelmi ömlengésekbe és megundorodtam saját bókajaim-tól. Feleségem hidegsége azon mértékben növe-kedett, a minőben bókforrásom elapad.

Unalmas, kiállhatatlan, közönyös férj lettem az én egyhangú, változatlan, mindennapos mivolt-mban kis feleségem szeméi előtt. Az udvarlók pillangórája körülrepdeste feleségemet csillogó, egynapi éltü szellemével, udvariasságával, szerel-mével és feleségem nélkül, hogy egyet kitüntet-tett volna a sok közül, élvezettel fogadta bók-jaikat, kárpótlásul a megvetett férj szárazságáért.

Én szeretem feleségemet. Fájt elhidegülése. Eleinte azt hittem, hogy komoly társalgás is ké-pes lebilincselni csapongó szellemét; később látva, hogy fáradozásom hasztalan, igyekeztem felöl-teni az udvarlói modort, de kinőttem belőle és

feleségem mindjárt az első bókánál szemem közé nevetett. Azóta a sorsra bízam magamat.

És helyesen cselekedtem! A sors kereke forgandó. A ki türelemmel bír és nem nyúl ide-ges kézzel a kerék küllői közé összezúzva csont-jait, egy napon arra fog felébredni, hogy rá is mosolyg a szerenese nemtője.

Megvallom, erre a derült életnézetre csak a mult héten tettem szert, a „Váljunk el“-ben. És örök, forró köszönettel s hálával tartozom Sardounak e kedvező változásért.

Hogyan, kérdik önök, önt ez a bohózzattal határos vigjáték, melyről az egyik lap azt írta, hogy ferde irányu, a másik, hogy káros hatásu, önt a „Divorgons“ boldoggá tette? ... Hogy értsük ezt?

Önök mindannyian ismerik a „Váljunk el“ mes-jét és így könnyen feleserélhetem a darab személyeit az én magánkörömmel.

Tegyük fel, hogy feleségem a kis Cyprienne, én vagyok des Prunelles (a Sardou által köl-csönzött és Halmi által teljes érvényre emelt szellemet leszámítva, érzem is magamat olyan jó férjnek, mint a darab ezen alakja) és Adhé-mar, a szép és ostoba Adhémár, egy sereg ha-sonértékű, de korántsem annyira kitüntetett ud-varlónak legyen gyűjtőneve.

Tekintsünk el már most attól, hogy a szin-hely Budapest és nem Reims, hogy a házasság felbonthatósága itt épen nem ütközik komoly akadályokba és hogy Cyprienne ... vagyis a feleségem ... álmában sem gondol az elválásra.

Nem marad egyéb hasonlat a „Váljunk el“ helyzetei és az én körülményeim közt, mint az, hogy feleségem is szereti hallgatni az Adhémá-rok bókjait s hogy én is egy megunt férj vagyok.

Ez azonban épen elég arra, hogy a „Ma-gyarország“ szellemes tárczairójaként „a negye-dik titkos irodalmi társaság“ rásüsse házassá-gomra a plágium bélyegét ... csak hogy ehhez persze tekintélyes írónak kellene lennem és nem vagyok egyéb szerény tiszteletbeli segédfogal-mazonál ...

De ezen megtiszteltetést könnyű szívvél nélkülözhetem azon változás alapján, mely há-zasáletemben nyilvánult a „Váljunk el“ pre-miére-je óta.

Mintegy varázstsítésre szétoszoltak a felle-gek, kiragygott az éltető nap és az elolvadt hó helyén virágok fakadtak a mezőkön, madár dallott a lombok közt és édes szerelem sugár-zott ismét az én kis feleségem szép kék sze-méből.

Ezt mind a „Váljunk el“ okozta! Az új jelszó:

— Éljenek a férjek! Le az udvarlókkal!

Elég sokáig tartott a megaláztatás, a mel-lőzés! Az a riadó taps, mely Molnárné és Halmi remek játékát kíséri, az a homeri hahota, me-lyet Nádaí pompás bambasága előidézi, a férjek fényes diadalát, az udvarlók szégyenteljes bu-kását jelenti.

A színházból egymáshoz simulva hazasiető házaspárok, a vendéglők elhanyagolt törzsasz-talaihoz visszasompolygó udvarlók egy új, egy jobb kor hirnökei.

A mult hét aranybetűkkel fog ragyogni a házasság évkönyvében. Az üdvös visszahatás már most is érezhető: A férjek magasan hor-dott fővel haladnak végig a váci-utczán, nős-kejükkel karjukon, ezek áhitatos bámulattal lesik el férjük ajkairól a szavakat és az Adhé-márok serege ott szállong az ifjú leányok körül és alig várhatja, hogy bevételessék a becsületes emberek, a férjek hadseregébe.

Mit mondjak az én kis családi életemről? Követem a többiek példáját ... boldog vagyok!

Feleségem? Most már így jellemzem őt: szép, kedves, nyájas, szellemes, egy szóval an-gyal ... de ennél is több, mert — asszony!

Kérem, nem tudnak valahol egy eladó szőlőt? Feleségem rajong a szőlőért és a jövő ősszel már a sajátjában szeretne szüretelni! ...

KÖBOR LOVAG.

AZ SZ.-PÉTERVÁRI MERÉNYLET színhelyéről jelen számunk is négy képet hoz. Az egyik II. Sándor csár dolgozó-szobáját mutatja a téli palotában. A me-rénylet után idehozták a sebesült uralkodót, az íróasztal melletti ágyra tették s ott lehelte ki rövid idő múlva életét. A második a véres tett színhelyén emelt oltárt ábrázolja. Csak ideiglenesen emelték azt, később templom vagy kápolna fogja megjelölni a helyet, hol a gyilkos bomba II. Sándort halálosan találta. Másik két képünk a meggyilkolt czárt ravatalán tünteti fel.

„A DOBSINAI BARLANG JÉGCSODÁI“ czímű, egyik legközelebbi számunkban megjelent közlemény-hez lapunk egy barátjától e sorokat vettük: A közle-mény végén tévesen állítatik, hogy a szilicei jégbar-langot egy serfőző, — kinek bérbeadatott — pusztítja; mert az ott felállított épületek már jó ideje le vannak rombolva. A barlang újra szép, — telve csillogó jég-oszlopokkal s a megtekintésre igazán érdemes. Csak az a kár, hogy igen kevesen látogatják.

Színház. Sardou és Najac új vigjátéka a „Vál-junk el“ (Divorgons) e héten került színpadra s nagy sikert aratott a nemzeti színpadon. Ritka virtuozitással feldol-gozott meséje a következő: A des Prunelles házastár-sak harmadtól éve élnek már együtt, de nem ismerik egymást. Des Prunelles vagyons, szellemes ember, a jó férj mintaképe lehetne, de többet foglalkozik kilincsei-vel, csemetéjével és műszereivel, mint nevével. Neje, Cyprienne, alapjában romlatlan, tiszta kedélyű, de kissé regényes hajlamu nő. Unalmában tele szívtá magát min-denféle hőbortos olvasmányokkal, elolvasott minden röpi-ratot, melyet az elválásról írtak; ismeri a törvény-könyv minden ágát-bogát; várja, hogy a parlament ki-mondja az elválás lehetőségét, mert maga is válni akar. Előre is kacérkodik férje egy rokonával, Gratignan Adhémárral, egy gyámoltalan semmiháziával, a ki udva-rol neki, de négy hónap alatt egy pár lopott csóknál többre nem vihette. A férj tudja a dolgot, de a helyett, hogy szerelemmel közelednék szerelemre áhítózó nejéhez, okoskodni kezd vele. Ezzel elrontja dolgát. Megjelenik Adhémár s egy hamis sürgönyt mutat föl, mely szerint a képviselőház Párisban nagy többséggel kimondotta a házasság felbonthatóságát. A sürgöny csak esel; így akarja rávenni Cypriennet, hogy övé legyen. Cyprienne igaznak gondolja a sürgönyt, de egyelőre megelégszik azzal, hogy csak elméletileg örül-jön a dolognak. A sürgöny kezébe kerül a férjnek, ki tettei magát, mintha igaznak venné. Szereti nejét s vissza akarja hódítani: a cselet csellel készül visszavágni. Kijelenti nejének, hogy önkényt lemond róla és mivel már válni fognak, legyenek őszinték egy-más iránt. A nő csakugyan őszinte; elmondja, hogy közte és Adhémár közt a viszony eddig nem ment túl az ártatlan kacérkodás határán. E párbeszéd észrevét-lenül közelebb hozza a nőt férjéhez. Jön Adhémár is; kissé meghökken, midőn megtudja, hogy des Prunelles kész önkényt lemondani nejéről, hogy meglesz a válópör s elveheti Cypriennet. Ez több, mint a mit remél-tem, mondja együgyűségében. De gyorsan belenyugszik a dologba, midőn megtudja, hogy a szép asszonynak 400,000 frank hozománya van. Des Prunelles figyelme-zeti „utódját“, hogy Cyprienne évenként 60,000 frankot szokott költeni s hogy nagyon meg kell majd szorítani háztartásukat, ha jövedelmükből — Adhémárnak csak 2600 frank évi fizetése van — ki akarnak jönni; de Adhémár úgy el van ragadtatva a 400,000 franktól, hogy egyébre se gondol. A férj szívőkre köti, hogy a válóper eldöntéseig lehetőleg távol maradjanak egymás-tól; azután eltávozik. Adhémár most magasztalni kezdi des Prunelles nagylelkűségét, nemességét. Ez Cypriennet még jobban lehűti; feltámad benne a gondolat: ha des Prunelles oly nemes és nagylelkű ember, minek akkor elválni tőle? Hidegen bucsuzik el Adhémártól. Des Pru-nelles visszatér. Ebédre készül a vendéglőbe, hogy itt-hon Cypriennet és Adhémárt ne zavarja. Cyprienne már ijesztőnek találja a gondolatot, hogy egyedül ebédeljen Adhémárral. Azt hiszi, hogy des Prunelles egy nővel akar a vendéglőben ebédelni. Feltékenységében faggatni kezdi s des Prunelles nem tehet egyebet, mint hogy ajánlja Cypriennek, jöjjön el vele ebédelni. A kaland-os hajlamu asszony ezt a gondolatot elragadónak ta-lálja. Igen, de mit mond majd Adhémár? kérdi a férj. Az a bamba — siessünk, hogy itthon ne érjen — s a feleség megszökik a férjvel a szerető elől. Adhémár ke-resi Cypriennet lakásán; azt mondják neki, hogy egy nagynénjéhez ment. Esős, havas időben végig szaladja a várost és minden nagynéninél bekopogtat, de seholsem találja jövendőbelijét. Végre a vendéglőbe siet, hogy des Prunellestől megtudja, hol van Cyprienne. Belép a chambre séparéeba, hol férj és feleség épen javában ebé-delnek. Adhémár többszörösen blamája magát. Des Pru-nelles kétszer is megjárhatja vele a bolondját. Végre észreveszi, hogy iszonyatosan felültették, rendőrökkel tér vissza, kik egy ideig azt hiszik, hogy Cyprienne az ő neje. De ez a félreértés természetesen hamar felderül, Cyprienne a pezsgőtől kissé felhevülten, számarának titu-lálja és pofon üti, azután szerelmet vall férjének s a darab véget ér. A házasság felbonthatlanságának csinál benne propagandát Sardou. De a bensőleg kevésbé moti-vált cselekvénnyel nemhogy célját érné, ellenkezőleg annak bizonyosságát kelti a szemlélőben, hogy más udvarlóval egészen ellenkező vége lesz vala a dolog-nak. A szellemes, pikáns részletekben bővelkedő vig-játék ezen alaphibája dacára — különösen a művészi előadás segélyével — egészen meghódította közön-ségünket. — „A honatyák otthon“ czímen került színpa-ra e héten egy francia bohózat a népszínházban is. Egy vidéki francia város három képviselője, a radiká-lis Lacouvreux, az arisztokrata Castel-Meillan és a lágy-meleg Montescourt hazaérkezik egyhavi szünidőre, előre örvendve annak a kellemes életnek, melyet családjuk körében tölteni fognak. A választók azonban megrohan-